

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 17ης Δεκεμβρίου 1997

Υπόθεση T-225/95

Φωτεινή Χίου
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Εσωτερικός διαγωνισμός για τη μετάβαση από την κατηγορία C στην κατηγορία B - Απόφαση της εξεταστικής επιτροπής διαπιστώνουσα την αποτυχία των υποψηφίων στις προφορικές εξετάσεις - Αντιστοιχία μεταξύ ενστάσεως και προσφυγής - Αρχή της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών - Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων - Εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 1135

Αντικείμενο: Προσφυγή έχουσα ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού COM/B/9/93 περί βαθμολογήσεως της προσφεύγουσας, κατά τις προφορικές εξετάσεις του εν λόγω διαγωνισμού, με βαθμό χαμηλότερο του ελαχίστου απαιτουμένου ορίου και περί αρνήσεως εγγραφής του ονόματός της στον πίνακα επιτυχόντων.

Αποτέλεσμα: Απόρριψη.

Επιτομή της αποφάσεως

Το 1992 η προσφεύγουσα, υπάλληλος κατηγορίας C της Επιτροπής, έλαβε μέρος σε εσωτερικό διαγωνισμό βάσει εξετάσεων για τη μετάβαση από την κατηγορία C στην κατηγορία B (COM/B/4/92). Επειδή δεν συγκέντρωσε το ελάχιστο όριο των βαθμών που απαιτούνταν στην προφορική δοκιμασία, δεν περιελήφθη στον πίνακα επιτυχόντων. Η προσφεύγουσα αμφισβήτησε την ορθότητα των αποτελεσμάτων του εν λόγω διαγωνισμού και άσκησε επίσης, προς τούτο, προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 1ης Δεκεμβρίου 1994, T-46/93, Μιχαήλ-Χίου κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-929).

Το 1993 η προσφεύγουσα υπέβαλε εκ νέου αίτηση συμμετοχής στον εσωτερικό διαγωνισμό COM/B/9/93, ο οποίος παρείχε τη δυνατότητα μεταβάσεως από την κατηγορία C στην κατηγορία B και αποσκοπούσε στην κατάρτιση πίνακα επιτυχόντων για θέσεις αναπληρωτών βοηθών διοικήσεως, βαθμών 5 και 4, της κατηγορίας B για την άσκηση καθηκόντων εκτελέσεως, υπό έλεγχο, τα οποία συνίστανται σε τρέχουσες εργασίες γραφείου υπό την ιδιότητα αναπληρωτή βοηθού διοικήσεως, αναπληρωτή βοηθού γραμματείας και αναπληρωτή τεχνικού βοηθού διοικήσεως. Της εξεταστικής επιτροπής προήδρευε η πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού COM/B/4/92.

Η προσφεύγουσα, καθόσον πέτυχε ικανοποιητικό αποτέλεσμα στη δοκιμασία προεπιλογής και στη δοκιμασία συντάξεως εγγράφου εκθέσεως, έγινε δεκτή στις προφορικές εξετάσεις που διενεργήθηκαν στις 17 Οκτωβρίου 1994.

Με έγγραφο της 18ης Νοεμβρίου 1994, η προσφεύγουσα πληροφορήθηκε ότι, επειδή δεν συγκέντρωσε, κατά τις προφορικές εξετάσεις, τον ελάχιστο απαιτούμενο αριθμό μονάδων, δεν κατέστη δυνατόν να συμπεριληφθεί το όνομά της στον πίνακα επιτυχόντων.

Στις 15 Φεβρουαρίου 1995 η προσφεύγουσα υπέβαλε ένσταση, δυνάμει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) κατά της αποφάσεως περί μη εγγραφής της στον πίνακα επιτυχόντων.

Στη συνέχεια, η ένσταση αυτή συμπληρώθηκε με τρία πρόσθετα σημειώματα, τα οποία έφεραν τις ημερομηνίες 5 Απριλίου, 10 Απριλίου και 5 Μαΐου 1995, αντιστοίχως.

Η ένσταση εξετάστηκε στο πλαίσιο διασκέψεως της διυπηρεσιακής ομάδας της 6ης Απριλίου 1995, απορρίφθηκε δε ρητώς από την Επιτροπή, μετά την εκπνοή της προθεσμίας απαντήσεως, στις 25 Ιουλίου 1995. Η απόφαση περί απορρίψεως κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 13 Σεπτεμβρίου 1995.

Επί του παραδεκτού

Η προσφεύγουσα, αντί να προσφύγει κατευθείαν στο Πρωτοδικείο προσβάλλοντας την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού, υπέβαλε διοικητική ένσταση ενώπιον της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ). Καθόσον ενήργησε κατά τον τρόπο αυτό, όφειλε να τηρήσει το σύνολο των διαδικαστικών κανόνων αναγκαστικού χαρακτήρα που συνδέονται με το επιλεγέν βοήθημα της προηγούμενης ενστάσεως (σκέψη 26).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 7 Μαΐου 1986, 52/85, Rihoux κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1555, σκέψη 11

Ο λόγος ακυρώσεως που προβάλλεται ενώπιον του κοινοτικού δικαστή πρέπει, επί ποινή απαραδέκτου, να έχει προηγουμένως προβληθεί στο πλαίσιο της πριν από την άσκηση της προσφυγής διοικητικής διαδικασίας, προκειμένου η ΑΔΑ να είναι σε θέση να γνωρίζει με επαρκή ακρίβεια τις επικρίσεις που ο ενδιαφερόμενος διατυπώνει κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πρέπει επίσης ο λόγος

ακυρώσεως να προβάλλεται με την ίδια την ένσταση. Βεβαίως, ένας λόγος ακυρώσεως που προβάλλεται με την ένσταση μπορεί να αναπυχθεί κατά τη διάρκεια της πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασίας με πρόσθετα σημειώματα, υπό την προϋπόθεση ότι η αιτίαση που περιλαμβάνεται στα σημειώματα αυτά στηρίζεται στην ίδια αιτία με τις αιτιάσεις που προβλήθηκαν με την ένσταση. Η προϋπόθεση αυτή ισχύει επίσης για να μπορεί ένας λόγος ακυρώσεως να προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου (σκέψεις 27 έως 29).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 29 Μαρτίου 1990, Τ-57/89, Αλεξανδράκης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. ΙΙ-143, σκέψεις 8 και 9· ΠΕΚ, 3 Μαρτίου 1993, Τ-58/91, Booss και Fischer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. ΙΙ-147, σκέψη 83· ΠΕΚ, 6 Ιουνίου 1996, Τ-262/94, Baiwir κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. ΙΙ-739, σκέψεις 40 και 41

Εντούτοις, δεν συμβαίνει το ίδιο στην περίπτωση κατά την οποία ένας λόγος ακυρώσεως, ο οποίος δεν έχει καμία σχέση με τις αιτιάσεις που εκτίθενται στην ένσταση, προβάλλεται για πρώτη φορά μετά την εκπνοή των προβλεπομένων στο άρθρο 90 του ΚΥΚ προθεσμιών. Πράγματι, η διαδικασία ενστάσεως που θεσπίζει το άρθρο αυτό υπόκειται σε αυστηρές προϋποθέσεις προθεσμιών, οι οποίες ανταποκρίνονται στην αρχή της ασφάλειας δικαίου και στην ανάγκη να αποφεύγεται κάθε αυθαίρετη διάκριση ή μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (σκέψη 30).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 4 Φεβρουαρίου 1987, 276/85, Κλαδάκης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 495, σκέψη 11

Επομένως, πρέπει να εξεταστεί, για κάθε λόγο ακυρώσεως του οποίου προβάλλεται το απαράδεκτο, εάν η Επιτροπή, ερμηνεύουσα με πνεύμα ευρύ την ένσταση, ήταν σε θέση να γνωρίζει με επαρκή ακρίβεια τις επικρίσεις που η προσφεύγουσα είχε διατυπώσει κατά της προσβαλλομένης απόφάσεως (σκέψη 31).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 14 Μαρτίου 1989, 133/88, Del Amo Martinez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 689, σκέψη 11· Baiwir κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 42

Όσον αφορά, κατ' αρχάς, τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση της προκηρύξεως του διαγωνισμού, με τον οποίο η προσφεύγουσα προσάπτει στην εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού ότι επέδειξε υπερβολική αυστηρότητα, καθόσον ενέγραψε το όνομα 37 μόνον επιτυχόντων στον πίνακα επιτυχόντων ενώ η προκήρυξη του διαγωνισμού προέβλεπε την εγγραφή στον πίνακα αυτό των 60 καλυτέρων υποψηφίων, μπορεί να θεωρηθεί ότι περιελήφθη ήδη στην ένσταση (σκέψη 32).

Η Επιτροπή, ερμηνεύουσα την ένσταση με ευρύ πνεύμα, ήταν σε θέση να ανιληφθεί ότι η προσφεύγουσα ήταν της γνώμης ότι η εξεταστική επιτροπή δεν είχε τηρήσει τους όρους που τέθηκαν με την προκήρυξη του διαγωνισμού. Καθόσον στηρίζεται στην ίδια αιτία με τις αιτιάσεις της ενστάσεως, ο λόγος αυτός ακυρώσεως είναι, επομένως, παραδεκτός (σκέψεις 34 και 35).

Προκειμένου, στη συνέχεια, περί του λόγου ακυρώσεως τον οποίο η προσφεύγουσα αντλεί από την πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως στην οποία υπέπεσε η εξεταστική επιτροπή καθόσον τη βαθμολόγησε, κατά τις προφορικές εξετάσεις, με βαθμό χαμηλότερο του ελαχίστου απαιτούμενου ορίου, αυτός συνδέεται στενά με τις αιτιάσεις της ενστάσεως, στο μέτρο που από την ένσταση προκύπτει ότι η προσφεύγουσα θεωρούσε εαυτή ικανή να καταλάβει θέση της κατηγορίας Β (σκέψεις 36 και 37).

Όσον αφορά τους λόγους ακυρώσεως που στηρίζονται στην παράβαση του άρθρου 14 του ΚΥΚ και των κανόνων που διέπουν τις εργασίες της εξεταστικής επιτροπής, δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους ότι οι αιτιάσεις τις οποίες περιλαμβάνουν δεν προβλήθηκαν με την ένσταση (σκέψη 38).

Επομένως, δεδομένου ότι οι εν λόγω επικρίσεις της προσφεύγουσας δεν στηρίζονται στις ίδιες αιτίες με τις αιτιάσεις της ενστάσεώς της και ότι τα πρόσθετα σημειώματα, στα οποία αυτές διατυπώνονται, κατατέθηκαν μετά την εκκνοή της προβλεπομένης για την υποβολή της ενστάσεως από το άρθρο 90 του ΚΥΚ

προθεσμίας, οι λόγοι αυτοί πρέπει να κριθούν απαράδεκτοι ελλείψει συμφωνίας μεταξύ της διοικητικής ενστάσεως και του δικογράφου της προσφυγής (σκέψη 39).

Το γεγονός ότι η Επιτροπή μπόρεσε εντούτοις να εξετάσει αυτούς τους λόγους ακυρώσεως επί της ουσίας, με τη ρητή απόρριψη της ενστάσεως, και ότι δεν επισήμανε το εκπρόθεσμο της προβολής τους δεν μπορεί να τους καταστήσει παραδεκτούς, δεδομένου ότι τούτο θα αντέβαινε προς το σύστημα των δημοσίας τάξεως προθεσμιών που θέτουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ και, κατά συνέπεια, θα ισοδυναμούσε με ανασύσταση δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής που έχει απολεσθεί οριστικά (σκέψη 40).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 6 Δεκεμβρίου 1990, Τ-130/89, Β. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. ΙΙ-761, συνοπτική δημοσίευση Τ-6/90, Petrilli κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. ΙΙ-765, συνοπτική δημοσίευση ΠΕΚ, 11 Ιουλίου 1991, Τ-19/90, von Hoessle κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1991, σ. ΙΙ-615, σκέψη 23

Επί της ουσίας

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών

Προκειμένου να ελεγχθεί αν υφίσταται διαφορετική μεταχείριση, πρέπει να γίνει συγκριτική εξέταση της μεταχειρίσεως που επιφυλάχθηκε στις δύο κατηγορίες προσώπων των οποίων η νομική και πραγματική κατάσταση δεν παρουσιάζει ουσιώδεις διαφορές (σκέψη 48).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 7 Δεκεμβρίου 1991, Τ-18/89 και Τ-24/89, Ταγαράς κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1991, σ. ΙΙ-53, σκέψη 68

Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα εντοπίζει την άνιση μεταχείριση στο γεγονός ότι οι προς πλήρωση θέσεις στο πλαίσιο των διαγωνισμών μεταβάσεως από την κατηγορία Β προς την κατηγορία Α χορηγούνται πάντοτε, αντιθέτως προς τις αντίστοιχες θέσεις στο πλαίσιο των διαγωνισμών μεταβάσεως από την κατηγορία C προς την κατηγορία Β, όπως πιστοποιούν οι στατιστικές. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι στην Επιτροπή εναπόκειται να δικαιολογήσει τη διαφορά αυτή (σκέψη 49).

Το επιχείρημα όμως αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, πρόκειται για σύγκριση διαγωνισμών, έκαστος των οποίων έχει τον δικό του χαρακτήρα και τη δική του αυτονομία ως προς τα αποτελέσματα στα οποία καταλήγει. Επιπλέον, είναι αναντίρρητο ότι οι στατιστικές που επικαλείται η προσφεύγουσα αφορούν τους διαγωνισμούς στο πλαίσιο των οποίων ο αριθμός των υποψηφίων καθώς και των προς πλήρωση θέσεων ποίκιλλε και οι προβλεπόμενες από την προκήρυξη του διαγωνισμού λεπτομέρειες διενεργείας και η σύνθεση της εξεταστικής επιτροπής διέφεραν μεταξύ τους. Σ' αυτό προστίθεται ότι πρόκειται για χωριστές κατηγορίες (Β και C) και όχι για δύο είδη ισοδύναμων υπηρεσιακών καθηκόντων (σκέψη 50).

Επομένως, οι νομικές και πραγματικές καταστάσεις που προέβλεπε η προσφεύγουσα προς απόδειξη της άνιστης μεταχείρισεως εμφανίζουν ουσιώδεις διαφορές (σκέψη 51).

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ των υποψηφίων του διαγωνισμού

Καίτοι είναι αληθές ότι ένας υπάλληλος δεν μπορεί, προς στήριξη προσφυγής ασκουμένης κατ' απόφασεως εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού, να επικαλεστεί λόγους ακυρώσεως αντλούμενους από τη φερόμενη πλημμέλεια της προκηρύξεως του διαγωνισμού, ενώ δεν προσέβαλε εμπροθέσμως τις διατάξεις της προκηρύξεως που θεωρεί ότι τον βλάπτουν, εντούτοις, ένας υποψήφιος διαγωνισμού δεν μπορεί να στερηθεί το δικαίωμα να αμφισβητήσει καθ' όλα τα στοιχεία, περιλαμβανομένων και εκείνων που έχουν καθοριστεί στην προκήρυξη του διαγωνισμού, τη νομιμότητα της ατομικής αποφάσεως που εκδόθηκε γι' αυτόν κατ' εφαρμογήν των όρων της προκηρύξεως αυτής, δεδομένου ότι μόνον αυτή η απόφαση εφαρμογής εξατομικεύει

τη νομική του κατάσταση και του επιτρέπει να γνωρίζει με βεβαιότητα πώς και σε ποιο μέτρο θίγονται τα ιδιαίτερα συμφέροντά του (σκέψη 62).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 16 Οκτωβρίου 1990, Τ-132/89, Gallone κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. ΙΙ-549, σκέψη 20· ΠΕΚ, 16 Σεπτεμβρίου 1993, Τ-60/92, Noonan κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. ΙΙ-911, σκέψεις 21 και 23

Το σκέλος του λόγου ακυρώσεως που αφορά το χωρίο του προοιμίου της προκηρύξεως του διαγωνισμού, κατά το οποίο εναπόκειται στην εξεταστική επιτροπή να εξακριβώσει, κατά τις προφορικές εξετάσεις, «την ικανότητα των υποψηφίων να προσαρμοστούν στα νέα καθήκοντα που ασκούνται σε υψηλότερο επίπεδο μάλλον παρά να ελέγξει το επίπεδο των θεωρητικών τους γνώσεων», πρέπει να κριθεί απαράδεκτο για τον λόγο ότι η προσφεύγουσα δεν προσέβαλε εμπροθέσμως την εν λόγω προκήρυξη (σκέψη 63).

Αντιθέτως, προκειμένου περί του άλλου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ουδόλως μπορούσε να γνωρίζει πώς θα θίγονταν τα συμφέροντά της πριν καταστεί εμφανές ότι κανένας από τους φακέλους προς επεξεργασία κατά τη δοκιμασία συντάξεως εγγράφου εκθέσεως δεν αντιστοιχούσε στη δική της ειδική πείρα. Πράγματι, οι γενικοί όροι της προκηρύξεως του διαγωνισμού δεν απέκλειαν το ενδεχόμενο να περιλαμβάνει ο φάκελος, κυρίως ο επονομαζόμενος «διοικητικός», στοιχεία που αφορούν τον τομέα της γραμματείας. Επομένως, μόλις τη στιγμή κατά την οποία η προσφεύγουσα χρειάστηκε να προβεί στην επιλογή του φακέλου προς επεξεργασία κατέστη δυνατό να μάθει με βεβαιότητα πώς και σε ποιο μέτρο θίγονταν τα ιδιαίτερα συμφέροντά της. Κατά συνέπεια, το εν λόγω σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να κριθεί παραδεκτό (σκέψη 64).

Εντούτοις, η θέση της προσφεύγουσας δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, υπάρχει παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως του άρθρου 5, παράγραφος 3, του ΚΥΚ όταν δύο κατηγορίες προσώπων, των οποίων οι πραγματικές και νομικές καταστάσεις δεν παρουσιάζουν ουσιώδη διαφορά, υφίστανται διαφορετική μεταχείριση (σκέψεις 65 και 66).

Παραπομπή: Ταγαράς κατά Δικαστηρίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 68

Χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν η προσφεύγουσα ερμήνευσε ορθώς την προκήρυξη του διαγωνισμού, υπό την έννοια ότι προβλέπει ότι οι γραπτές και προφορικές εξετάσεις πρέπει να αφορούν τα ίδια θέματα, αρκεί η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα, η οποία άλλωστε έλαβε μέρος με επιτυχία στις γραπτές εξετάσεις, δεν προσκόμισε το παραμικρό αποδεικτικό στοιχείο ως προς το ότι οι προφορικές ερωτήσεις που της υποβλήθηκαν αφορούσαν θέματα άσχετα προς το περιεχόμενο της επαγγελματικής της πείρας (σκέψη 68).

Επομένως, λαμβανομένης υπόψη της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η ΑΔΑ για τον καθορισμό, αφενός, των αναγκαίων ικανοτήτων για την κατάληψη των προς πλήρωση θέσεων και, αφετέρου, βάσει των ικανοτήτων αυτών και προς το συμφέρον της υπηρεσίας, των όρων και των λεπτομερειών οργάνωσης ενός διαγωνισμού, η έλλειψη δυνατότητας επιλογής θέματος σχετικού με τον τομέα της γραμματείας κατά τις γραπτές εξετάσεις δεν μπορεί να συνιστά μεταχείριση ενέχουσα δυσμενή διάκριση (σκέψη 69).

Παραπομπή σε: Gallone κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 27

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 5, πέμπτο εδάφιο, του παραρτήματος III του ΚΥΚ

Η προκήρυξη του διαγωνισμού προβλέπει ότι «η εξεταστική επιτροπή συντάσσει τον πίνακα επιτυχόντων, ο οποίος περιλαμβάνει το πολύ 60 υποψηφίους, οι οποίοι έλαβαν τους καλύτερους βαθμούς στο σύνολο των δοκιμασιών α', β', και γ'». Επομένως, εφόσον η εξεταστική επιτροπή δεσμευόταν από τους όρους της προκηρύξεως του διαγωνισμού, δεν είχε το δικαίωμα να συντάξει κατάλογο περιλαμβάνοντα πλέον των 60 υποψηφίων (σκέψη 81).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 28 Νοεμβρίου 1991, T-158/89, van Hecken κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1991, σ. II-1341, σκέψη 23

Όσον αφορά το άρθρο 5, πέμπτο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, καίτοι όντως προβλέπει ότι ο πίνακας επιτυχόντων που συντάσσει η εξεταστική επιτροπή πρέπει να περιλαμβάνει αριθμό υποψηφίων τουλάχιστον διπλάσιο από τον αριθμό των θέσεων που θα πληρωθούν από τον διαγωνισμό, συνεπάγεται, εντούτοις, απλώς σύσταση στην εξεταστική επιτροπή, η οποία αποβλέπει στη διευκόλυνση των αποφάσεων της ΑΔΑ και, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να εξουσιοδοτήσει την εξεταστική επιτροπή να υπερβεί τα όρια του επιβαλλομένου σ' αυτήν με την προκήρυξη του διαγωνισμού πλαισίου (σκέψη 82).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 26 Οκτωβρίου 1978, 122/77, Agneessens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 633, σκέψη 22

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από παράβαση της προκηρύξεως του διαγωνισμού

Από το γράμμα της προκηρύξεως του διαγωνισμού, κατά το οποίο η εξεταστική επιτροπή καταρτίζει τον πίνακα επιτυχόντων ο οποίος περιλαμβάνει κατ' ανώτατο όριο τους 60 υποψηφίους οι οποίοι έλαβαν τους υψηλότερους βαθμούς στο σύνολο των δοκιμασιών α', β' και γ', προκύπτει ότι η εξεταστική επιτροπή νομίμως μπορούσε να καταρτίσει πίνακα επιτυχόντων περιλαμβάνοντα λιγότερους από 60 επιτυχόντες (σκέψη 87).

Παραπομπή: Μιχαήλ-Χίου κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα

Άλλωστε, από το γεγονός ότι η εξεταστική επιτροπή έκρινε ότι μόνον 37 υποψήφιοι είχαν συγκεντρώσει το ελάχιστο όριο των απαιτούμενων μονάδων στις διάφορες δοκιμασίες του διαγωνισμού δεν είναι δυνατόν να συναχθεί ότι η επιτροπή αυτή επέδειξε υπερβολική αυστηρότητα (σκέψη 88).

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ως προς την ικανότητα της προσφεύγουσας να ασκήσει καθήκοντα θέσεως της κατηγορίας Β

Η εξεταστική επιτροπή διαγωνισμού διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, το δε βάσιμο των αξιολογικών της κρίσεων μπορεί να ελεγχθεί από τον κοινοτικό δικαστή μόνο σε περίπτωση παραβάσεων των κανόνων που διέπουν τις εργασίες της επιτροπής αυτής (σκέψη 93).

Παραπομπή σε: ΠΕΚ, 15 Ιουλίου 1993, Τ-17/90, Τ-28/91 και Τ-17/92, Camara Alloisio κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. ΙΙ-841, σκέψη 90· ΠΕΚ, 15 Ιουνίου 1994, Τ-6/93, Pérez Jiménez κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. ΙΙ-497, σκέψη 42· Μιχαήλ-Χίου κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 48

Επομένως, δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητες του Πρωτοδικείου ο έλεγχος της εκτιμήσεως της εξεταστικής επιτροπής όσον αφορά την ικανότητα της προσφεύγουσας να ασκήσει καθήκοντα θέσεως της κατηγορίας Β (σκέψη 94).

Εν πάση περιπτώσει, οποιαδήποτε και αν είναι η αξία των προσόντων της προσφεύγουσας, τούτο δεν αρκεί για να αποδειχθεί η ύπαρξη πρόδηλης πλάνης όσον αφορά την εκτίμηση της επιδόσεώς της κατά τις προφορικές εξετάσεις, και τούτο για τον πρόσθετο λόγο ότι πρόκειται για διαγωνισμό βάσει εξετάσεων και όχι βάσει τίτλων (σκέψη 95).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 15 Φεβρουαρίου 1996, Τ-125/95, Belhanbel κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. ΙΙ-115, σκέψη 33

Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι τα αιτήματα της προσφεύγουσας, πλην των επιδιωκόντων την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα οποία αφορούν μεταξύ άλλων ορισμένες αιτήσεις παροχής πληροφοριακών στοιχείων και προσκομίσεως εγγράφων, είναι άνευ αντικειμένου (σκέψη 97).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την προσφυγή.